

Kucsera Éva

A Tabán macskája

Ajándék fejezet,

amelyben a fekete kandúr
legalább annyi borsot tör
a menyasszonyablók orra alá,
mint Bözsi

*Vigyázat, ez a fejezet fontos részleteket fed fel
a történet alakulásáról!*

Tényleg csak a könyv 13+1 fejezete után olvasd el!

A hosszú lakodalmas asztalt az Arany Kakas utcában állították fel. Az asztalfőn Bözsi és Józsi ült, Bözsi jobb-ján Margit néni, Józsi balján Lajos bácsi kapott helyett. Mindenki más oda ült, ahova tudott, vagy ahova a szé-két be tudta tuszakolni. Mari nem adta alább, Margit néni mellett könyökölt ki helyet magának és családjá-nak. A Lajos bácsi melletti helyet Jani, a mézesbábos az-zal az érvvel szerezte meg, hogy igen sokat tett ezért a házasságért.

Alighogy mindenki elhelyezkedett, Jani szólásra emelkedett. Mellényét igazgatta, torkát köszörülte, a mellére tűzött pántlikás rozmaringágot babrálta. Ne-vetségesen nyilvánvaló volt, hogy az időt húzza. Bözsi kedves biztatással rámosolyogott, mire a mézesbábos

bocsánatkérően nézett vissza rá. Ebben a pillanatban hátulról négy férfi támadt a menyasszonyra és a vőlegényre. Kettő satuba fogta Józsit, olyan erősen szorították, hogy levegőt is alig kapott. A másik két támadó pedig felkapta és elrabolta Bözsit.

A két zsvány csak alkalomszerűen, lakodalmak idején foglalkozott menyasszonyrablással, főállásban dunai halászok voltak és nem mellékesen törzsvendégek az Arany Tigrisben. Kedvelték a kocsmároslányt, ezért nem a vállukra vetve hurcolták el, hogy az égbe kalimpáljanak a lábai, hanem puha, kivarrott párnákkal kibélelt taligára ültették.

Természetesen azt se merték megkockáztatni, hogy Bözsinek valami baja essen és magukra vonják Józsi haragját. A legszebb marhaszegyeket a mészáros-mesternél lehetett kapni a Tabánban, erről pedig nem akartak lemondani.

Amúgy a marhaszegyre indokolatlanul sok gondolatot vesztegettek az alkalmi menyasszonyszöktezők. Midőn jó előre kiöltötték a rablást, azt is kitalálták, hogy váltságdíjként két jó darab marhaszegyet követelnek majd, de legalábbis egy erre bármikor beváltható ígérvényt. Még azt is részletesen eltervezték, hogy a csodás húsokat hogyan fogják omlósra, puhára főzni, és hogyan tömik majd vele degeszre a

hasukat. Kisebb vitát csak az okozott közöttük, hogy fűszerezésnek elég-e a só és a bors, vagy kakukkfűre is szükség lesz.

A nagy tervezgetés közben – egy igen késői órán, az elképzelt vajpuha marhaszegyektől elteltén – arra jutottak, az nem elegendő tortúra, ha Józsi egyetlen cetlivel megválthatja a menyasszonyt, a nézelődőknek is kell a látványosság. Kifundálták, hogy a vőlegény tánca a cirokseprűvel szórakoztató lesz mindenkinek.

– Kapaszkodj erősen! – kiáltotta a magasabb zsi-vány Bözsinek, majd nyelénél megemelte és szapora léptekkel tolni kezdte a taligát. Társa előre futott, hogy a bámészkodókat arrébb zavarja, szabad utat biztosítson a kézikocsinak.

Bözsi hangosan kacagott. Gyerekként ült utoljára taligában, akkor az apja szaladgált vele fel-alá az Arany Kakas utcában. Akkor is ugyanúgy ráztak a macskakövek, mint most, akkor is csengett a nevetése, mint most.

Bözsi jókedve megnyugtatta Százszorszépet, aki a rablás pillanatában kimeresztette pengeéles karmait, mert élethalálharcra készült. A fekete kandúr nem volt jártas a lakodalmas dolgokban, menyasszonyrablásról se hallott még, így igen zokon vette, amikor két férfi elragadta a legkedvesebb gazdáját.

A két dunai halász a multság – és természetesen a marhaszegy – kedvéért vállalkozott a menyasszonyrablásra, csak hogy a nagyívű fantáziálásban arról elfeledkeztek, hogy először hegynek felfelé kell tolni a taligát és benne Bözsit, valamint arra sem gondoltak, hogy a többiek különböző feladatokat találtak ki Józsinak az Arany Kacsa utcán.

Váratlanul érte őket a farönkökből emelt akadály, amelyen taligával lehetetlenség volt átmenni.

A két botcsinálta haramia így kénytelen volt visszafordulni és a Kőműves lépcső felé kerülni. Belesápadtak a gondolatba, hogy 166 lépcsőfokon kell felcipelniük a taligát és benne Bözsit.

De más választásuk nem volt – ismerték annyira Bözsit, hogy egy menyasszonyrablás közepén saját lábán nem mászná meg a lépcsőket –, felgyűrték hát az ingujjukat, és nekivágtak. Az egyik jómadár a taliga elejét fogta, a másik a szárát emelte a vállára.

Százszorszép egy hatalmas ugrással Bözsi ölében termett, hogy ő is részese legyen ennek a különleges gyaloghintónak.

A cipekedők a taliga finom rándulására akkorát sóhajtottak, mintha egy malomkő került volna a menyasszony ölébe, nem pedig egy kismacska. Persze morgolódni nem mertek, és ahhoz sem volt bátorságuk,

hogy elkergessék a macskát. Bözsi nem is hagyta volna, hogy a macskáját holmi haramiák kergessék.

A harminchetedik lépcsőfok után a taligahintót hordozó legények úgy lihegtek, mint a partra vetetett halak. Bözsi immáron érkezettnek látta az időt apró gonoszságuk szívélyes viszonzására.

– Bécsig cipeltek? – érdeklődött tettetett ártatlansággal Bözsi, majd nyafogva hozzátette: – Vagy csak a Fekete Sas térre? Józsi előbb oda fog érni, ha ilyen lassan vánszorogtok.

A menyasszonyrablók megszorították a lépteiket, a felelettel nem is bajlódtak. Tartalékolták a levegőt a lépcsőzéshez.

Nagyjából a lépcsősor közepén jártak, amikor kényes királykisasszonyokat megszegyenítő elkeseredettséggel Bözsi ismét megszólalt:

– Annyira rázzátok ezt a taligát! A végén kék-zöld leszek, mintha az utcán görgettetek volna végig – sápi-tozott a puha párnák ellenére.

A gyaloghintóhordozóvá előlépett menyasszonyrablók forgatták a szemüket, de válasz helyett inkább megfeszítették az izmaikat, próbálták kevésbé rázni a taligát és benne Bözsit, de fáradtan, kapkodó lélegzettel kevés sikerrel jártak.

Amíg a menyasszonyablók homloka gyöngyözött, Szákszorszép a kedvenc foglalatosságával múlatta az időt: aludt, vagy legalábbis alvást színlelt. Bőzsi keze pedig puha mozdulatokkal simogatta a hátát. Szákszorszép boldog volt.

Akiknek éppen ekkor a Kőműves lépcsőnél volt dolguk, értették a csíziót: utat adtak, mélyen meghajoltak és kalapot emeltek a furcsa gyaloghintó láttán. Bőzsi királylányhoz méltóan integetett neki.

Szinte már karnyújtásnyira volt a lépcső teteje és a Holdvilág sikátor, amikor Bőzsi mézes-mázos hangon újabb lehetetlen dologgal hozakodott elő:

– Borzalmas ez a zötykölődés. Kirázzátok a lelke-
met is! Talán ha lábujjhegyen járnátok, kényelmesebb lenne számomra ez az utazás.

Utolsó erejüket megfeszítve, vörösödő fejjel a menyasszonyablók lábujjhegyre emelkedtek. Eljárt-
szottak a gondolattal, hogy most azonnal visszaviszik inkább a menyasszonyt a vőlegénynek, legyen most már az ő gondja, csak hogy hosszabb volt a lépcsősor mögöttük, mint előttük. Arcukra volt írva, hogy mi jár a fejükben. Bőzsi pimaszul kinevette őket.

A lépcsősor tetején a menyasszonyablók letették a taligát, és a Holdvilág, valamint a Cipő sikátoron át ereszkedtek végre a Fehér Sas térig. Errefelé már nekik

lejtett minden utca. Rohant a taliga, a menyasszonyrablók pedig rohantak utána.

Az emberek kapualjakba húzódtak, hogy utat adjanak a furiknak, de senki sem bosszankodott a felfordulás miatt, Bözsi ragyogó kacagása elért a lelkükig. Válaszul hujjogattak, tapsoltak, nevettek.

A Fehér Sas téren az akácfák árnyékában bársonnyal bevont karosszék várta Bözsit. A haramiák a libériás inasok alázatosságával segítették ki a menyasszonyt a párnák közül. Egy pillanatra úgy tűnt, a kocsmároslány nem is taligával, hanem valódi hintóval érkezett a tiszteletére rendezett fogadásra.

Százszorszép Bözsi karjában feküdt és gyanakvó megvetéssel méregette a felfordulást. Nyugalma csak látszólagos volt.

Bözsi pontosan olvasta a fekete kandúr viselkedését: Százszorszép farka egy lomha ingaórához hasonlóan mozgott jobbra és balra. Az okos cica viharos napokon az ajtóban szokott így tétovázni, amikor macskaösztöne vadászatra, felejthetetlen kalandokra csábítaná, de a zord szelek és a lezúduló eső azt üzeni számára, inkább a puha kosárban heverésszen.

Bözsi megsimogatta Százszorszép fejét, szorosabban magához ölelte, hogy megnyugtassa, és leült a karosszékbe.

– Friss málnát vagy sárgabarackot? – kérdezte az egyik haramia és gyümölcsökkel megpakolt porcelántányért tartott Bözsi elé. A menyasszony elvett pár szem málnát.

– Mézes süteményt vagy csokoládét? – kérdezte a másik. – Mari azt mondta, hogy megsértődik, ha nem eszel a csokoládéból – tette hozzá.

Bözsi levette a csokoládékokakból rakott gúla tetejét, és félmosollyal gondolt arra, hogy Mari éles szemmel azonnal ki fogja szúrni a hiányt.

Az Arany Kakas utcából hangos nevetés csattant fel, mire Bözsi szoknyáját pengeéles macskakörmek szúrták át. Ölében immáron nem egy lustálkodó cica heverészett, hanem egy felborzolt szőrű, prüszkölő kandúr mérgelődött.

Százszorszépet nem a nevetés zaklatta fel, nem törődött a röhögéssel akárhogy is visszhangzott a házfalak között. Őt a cirokseprű látványa töltötte el mélyes felháborodással.

Az egyik menyasszonyrabló ugyanis olyan lelkesedéssel várta a marhaszegy-kötelezvényt meg a mészárosmester táncát, hogy kezébe vette a cirokseprűt.

Százszorszép nem szerette a cirokseprűt. Rossz emlékei voltak róla. Leugrott Bözsi öléből, hátát felpú-

pozta és hegyes fogait villogtatta. Támadásra készen méregette az ellenséget.

Az alkalmi haramia magára vette a fenyegetést. Reszkető kezében ügyetlenül táncolt a cirokseprű. Nem merte megkockáztatni, hogy a dühös kandúr szemébe nézzen, esdeklő tekintete Bözsit kereste.

A menyasszony szinte megsajnálta a nyálfalevélként remegő férfit, de a néma könnyörgésre csupán egy apró fejrázás volt a válasza. Ez nem az én csatám, üzen- te ugyancsak némán, miközben Százszorszép egyre dühösebben prüszkölt.

A balga martalócnak több sem kellett, seprűvel a hóna alatt egy szomszédos utca menedékébe szaladt.

– Ott repül egy boszorkány! – kiáltotta valaki a nézelődők közül, a többiek röhögéssel jutalmazták a fricskát.

Százszorszép nem követte a menekülőt, csupán elheveredett a poros utcán, vett egy porfürdőt – állandóan félreértette a porcica jelentését –, majd tisztogatni kezdte magát, mert nem tűrhette, ha por fakítja fényes, fekete bundáját.

A magára maradt menyasszonyrabló ugyancsak a távozás lehetőségét mérlegelte. Már a marhaszegy sem érdekelte. Ám mielőtt döntésre jutott, Százszorszép odaállt elé, és éhes kiscica szemekkel nyávogni kezdett. Nem lehetett félreérteni, ételt követelt. Türelmetlenül.

A dunai halász, aki már el is felejtette, hogy éppen egy menyasszonyrablás közepében van, idegesen csavargatta mellénye gombját. Mélyen hitt abban, hogy a fekete macska mágiája viharos vizeken szerencsét hoz a halászoknak, így mindig örömmel vette, ha a Duna-parton Százszorszép üldögélt egy keveset a csónakján. Esze ágában sem volt magára haragítania a szélszélyes dögöt, amely az előbb még dühös tombolt, most meg ennivalót koldul. Legszívesebben láthatatlanná vált volna, ám mivel eltűnni nem tudott, nyakába kapta a lábát és az Arany Kakas utcában ahhoz a házhoz szaladt, ahol a lakodalmas ételeket főzték. Kész volt könyörögni is, ám a szavak összekuszálódtak a nyelve hegyén.

– Mondd, mi kéne, ne kerülgesd, mint macska a forró kását! – teremtetten le Piroska, aki híresen jó ludaskását készített, és aki a zabolás eset óta Marihoz hasonlóan egyszerre tisztelte és félt Százszorszépet.

Piroska a dunai halász makogásából nagy nehezen összerakta, mi történt. Együttérző szívvel bőségesen megpakolt egy kis porcelántálat főtt csirkelábbal, és a férfi kezébe nyomta.

Az egykori asszonyrabló – most már csak tisztos dunai halász – Százszorszép elé tette a csirkelábbakat, és elmenekült a Fekete Sas térről, mielőtt a fekete macska

újabb dologgal hozakodhatott volna elő. *Egye a fene a marhaszegyet. Innentől Józsi gondja Bözsi is és a macska is,* gondolta.

Bözsi őrizetlenül maradt, mégse szökött meg. Tudta, Józsi jön, csak meg kell várnia.

Százszorszép már üresre nyalta a tányérját és a hátán fetrengett a menyasszony fodros szoknyája mellett, mire Józsi feltűrt ingujjal, kifulladásra megérkezett a térre, de jóllakottsága ellenére nem mulasztott el egy szemrehányó pillantást vetni a férfira.

– Feltartottak, de jöttem, amint tudtam – magyarázkodott Józsi, igaz, nem Bözsinek, hanem a macskának.

Józsi felkapta és ölben vitte végig Bözsit az Arany Kakas utcán a lakodalmassasztalhoz. Százszorszép szorosán a nyomukban járt.